

maalet ikke stærkt frem i Fjor, der blev under Sagens Behandling her mere talt om Forbedring af Smørproduktionen herhjemme, men alle vare sikkert klare over, at man fremdeles fastholdt det Ønske, der i sin Tid var udtalt, og at Hensigten med Loven maatte være at faa Lurmærket registreret i England i Landbrugsministeriets Navn.

Hidtil har dette Mærke været registreret i England i Lurmærkeforeningens Navn, men jeg skønner ikke rettere, end at denne Forening, som Forholdene have udviklet sig, snart maa have udspillet sin Rolle, dens Saga er snart ude, efter det, som er foregaaet paa Rigsdagen, og som Udviklingen overhovedet er gaaet for sig. Jeg vilde da spørge den højtærede Landbrugsminister, hvorledes Hudsigterne stille sig med Hensyn til at faa Lurmærket registreret i England i Landbrugsministeriets Navn, og vil meget bede Landbrugsministeren udtale sig om dette Forhold. Jeg har lagt Mærke til en Række Artikler om dette vigtige Spørgsmaal i „Berlingske Tidende“ for 4., 5. og 6. August dette Aar, Artikler, hvor man kom udførligt ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Lurmærket er tilstrækkelig beskyttet i England. Hvis jeg har Ret i min Opfattelse, at Lurmærkeforeningen om ikke ret lang Tid vil være ude af Sagaen, og Beskyttelsen af Lurmærket i England som Følge deraf være bortfalden, forekommer det mig, at det er af den største Interesse at faa Klarhed over, hvorvidt Landbrugsministeren er i Stand til med den Lov, vi have gennemført i Fjor, om Handel med Smør og Landbrugsprodukter at faa Lurmærket registreret i Statens Navn i England.

Endvidere vil jeg benytte Lejligheden til at spørge den højtærede Indenrigsminister, hvad det er, der har givet Anledning til, og hvad Meningen er med det Cirkulære, der er udsendt til de tekniske Skoler. Der er af Inspektøren ved de tekniske Skoler i Provinserne udsendt et Cirkulære fra Ministeriet til Danmarks samtlige tekniske Skoler, et Cirkulære, hvori det blandt andet hedder, at Skoler, som have opnaaet Tilskud af Statskassen til Opførelse eller til Erhvervelse af Skolebygning, ikke maa afgive Lokale til fremmede Undervisningsinstitutioner, medmindre i hvert enkelt Tilfælde Indenrigsministeriets Samtykke er indhentet. Jeg ved, at Fremkomsten af dette Cirkulære har generet Bestyrelsen af adskillige tekniske Skoler, jeg ved saaledes ganske bestemt, at det har generet Bestyrelsen for den

tekniske Skole i Skanderborg. Forholdet er der saaledes, som jeg er tilbøjelig til at tro, at det er adskillige andre Steder i vort Land, at Lokalerne i de tekniske Skoler, naar ikke Skolen selv har Brug for dem alle, udlejes til anden Skolevirksomhed, f. Eks. til Benyttelse for de lokale Handelsskoler, og jeg kan ikke indse, at der skulde være noget som helst forkasteligt i, at Bestyrelsen af en teknisk Skole, som maaske kun med Vanskelighed klarer de med Skolens Drift forbundne Udgifter, skaffer den lidt Ekstraindtægt ved at udleje enkelte overflødige Lokaler til anden Skolevirksomhed. Jeg er i hvert Fald sikker paa, at man ude omkring i Landet meget gerne vilde høre nærmere Forklaring af Aarsagen til dette Cirkulæres Fremkomst.

Sluttelig ønsker jeg kort overfor den højtærede Kultusminister, af hvem jeg dog ikke forlanger et Svar, at udtale min Beklagelse af den Strid, Offentligheden er bleven Vidne til i sidste Sommer, og som udfægtedes mellem to ledende Mænd ved Rigshospitalet, Professorerne Faber og Roving. Vi vide alle, at de i Sommer fandt Lejlighed til i et videnskabeligt Tidsskrift at udfægte en meget skarp Strid, der blev omtalt i Dagspressen og blev bekendt i det hele Land. Jeg skal ikke komme udførligt ind paa dette beklagelige Forhold, men ønsker dog at udtale, at denne Strid, som vakte saa megen Opsigt, var lidet smigrende for Lægestanden og i udstrakt Grad egnet til at ødelægge det Tillidsforhold, der bør være mellem Lægerne paa et offentligt Hospital og de paa samme Hospital liggende Patienter. Det forekommer mig, at denne Strid, under hvilken man vekslede saa skarpe Bemærkninger som dem, der ere offentliggjorte i Pressen, har skadet Lægernes Anseelse i ikke ringe Grad, men hvad endnu værre er, den har skadet det Tillidsforhold, som der altid bør være mellem Patienterne paa et offentligt Hospital og de ledende Læger ved dette Hospital. Jeg vil haabe, man i Fremtiden vil undgaa at blive Vidne til Stridigheder af den Art som denne, som er udfægtet af de ansete Mænd, Professorerne Faber og Roving ved Rigshospitalet.

P. Munch: Om det Finanslovsforslag, der er til Behandling heri Tinget, tror jeg, man kan sige, at det er usædvanlig trist. Jeg tror ikke, der er noget Tilfælde siden de Forhandlinger, der førtes umiddelbart efter